

ΕΛΛΗΝΕΣ ΖΩΓΡΑΦΟΙ.

Αἱ διασημότεραι εἰκόνες τῶν κρείων
μεγάλων ἀρχόντων, Ἰοκίχης, Σικυ-
ωνίχης καὶ Ἀττικῆς.

Πολύγλωττος ὁ Θάσιος ἔγραψε πο-
λέμιστὴν μετὰ τῆς ἀσπίδος τοῦ ἔ-
γραψε προσέτι τὸν νῆον τῶν Δελφῶν,
καὶ τὴν Στῶν τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀπολλύδωρος ὁ Ἀθηναῖος. Ἱερέα
ἐν ὀρθόστυλῳ λατρεῖα· τὸν Αἴαντα
προπολοῦμενον ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ.

Ζεῦξις. Τὴν Ἀλκυόνην· τὸν θεὸν
Πᾶνα· τὴν Πηνελόπην· τὸν Δία καθή-
μενον ἐπὶ θρόνου καὶ περιστοιχοῦμε-
νον ὑπὸ τῶν θεῶν οἵτινες ἴστανται
ὄρθιοι τὸν Ἡρακλέα παῖδα, πνίγοντα
δύο ὄφεις ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Ἀμφι-
τρώωνος καὶ τῆς Ἀλκυόνης οἵτινες
ὠχρίωσιν ὑπὸ τρόμου· τὴν Ἡρὰν· τὴν
εἰκόνα τῶν Σταφυλῶν· τὴν Ἑλένην καὶ
τὸν Μαρσύαν.

Παρθένιος. Τὸ Παραπέτασμα· τὸν
Λαόν τῶν Ἀθηνῶν προσωποποιημένον·
τὸν Θησέα· τὸν Μελέαγρον· τὸν Ἡρα-
κλῆ καὶ τὸν Περσέα· τὸν μέγαν Ἱερέα
τῆς Κυβέλης· Τροφὸν κρήσαν μετὰ
τοῦ παιδίου τῆς· τὸν Φιλοκτήτην·
τὸν θεὸν Βάκχον· δύο Παῖδες συνοδεύ-
μενα ὑπὸ τῆς Ἀρετῆς· Ἱερέα διακονού-
μενον ὑπὸ νεαροῦ παιδὸς κρατούντος
κιβώτιον μετὰ θυμιάματος καὶ ἔχον-
τος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέφανον ἐξ ἁν-
θέων· ἀγωνιστὴν ἐνοπλον ἀποθέσαντα
τὰ ὅπλα του μετὰ τὸ τέλος τοῦ δρό-
μου· τὸν Αἰνείαν· τὸν Ἀχιλλέα· τὸν
Ἀγαμέμνονα· τὸν Ὀδυσσεά· τὸν Αἴαν-
τα ἐρίζοντα πρὸς τὸν Ὀδυσσεά διὰ
τὴν πανοπλίαν τοῦ Ἀχιλλέως.

Τηριάνθης. Τὴν Θυσίαν τῆς Ἰριγί-
νειας· τὸν Πολύφημον κοιμώμενον, τοῦ
ὁποῦ μικροὶ σάτυροι μετροῦσι τὸν
λιγανὸν διὰ θάρσους.

Πάρμηδος. Μάχην πρὸ τοῦ ἄστεως
τοῦ Φλίουντος· νίκην τῶν Ἀθηνῶν· τὸν
Ὀδυσσεά ἐν τῷ πλοίῳ του.

Ἐρίων. Τὸν Βάκχον· τὴν Τραγω-
δίαν καὶ τὴν Κωμῶδιαν προσωποπο-
ποιημένας· τὴν Σεμράμιδα· γραῖαν
βαστάζουσαν δύο λαμπτήρας ἐμπρο-
σθεν νεαρῆς νέμφης.

Ἀπελλῆς. Τὴν Καμπάσπην γυμνὴν,
ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς Ἀναδυομένης Ἀ-
φροδίτης· τὸν βασιλέα Ἀντίγονον· τὸν
Ἀλέξανδρον κρατούντα κεραυνόν· τὴν
Πουπαίαν τοῦ Μεγαβύζου, Ἱερέως τῆς
Ἀρτέμιδος· τὸν Κλεῖτον ἀπερχόμενον
εἰς πόλεμον καὶ λαμβάνοντα τὴν πε-
ρικεφαλαίαν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἱπποκό-
μου του· ἕνα θηλυδριάν· τὸν Μέναν-
δρον βασιλέα τῆς Καρίας· τὸν Ἀγκαῖον·
τὸν τραγικὸν Γοργασθένην· τοὺς Διοσ-
κούρους· τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὴν Νί-
κην· τὴν Ἐννυὸν δεμεμένην εἰς τὸ ἄρ-
μα τοῦ Ἀλεξάνδρου· ἕνα ἥρωα γυμνόν·

ἕνα ἵππον· τὸν Νεοπτόλεμον μαχόμε-
νον ἑρῖππον πρὸς τοὺς Πέρσας· τὸν
Ἀρχέλαον μετὰ τῆς γυναίκος καὶ τῆς
θυγατρὸς του· τὸν Ἀντίγονον ὀπλι-
σμένον· τὴν Ἀρτεμιν χορεύουσαν μετὰ
νεανίδων· τὰς τρεῖς γνωστὰς εἰκόνας
ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἀστραπῆς, τῆς
Βροντῆς καὶ τοῦ Κεραυνοῦ.

Ἀριστείδης ὁ Θηβαῖος. Πόλιν ἁλι-
σκομένην ἐξ ἐφόδου καὶ ὡς ἀντικείμε-
νον μητέρα τραυματισμένην καὶ
θνήσκουσαν· μάχην κατὰ τῶν Περσῶν·
τέθριππα τρέχοντα· Ἰκέτην· ὀφειλόμε-
νον μετὰ τῶν θηραμάτων των· τὴν εἰκόνα
τοῦ ζωγράφου Λεοντίου· τὴν Βυθλίδαν·
τὸν Βάκχον καὶ τὴν Ἀριάδνην· Τραγι-
κὸν ὑπακριτὴν συνοδευόμενον ὑπὸ νεα-
ροῦ παιδός· Γέροντα διδάσκοντα λύ-
ραν εἰς παιδίον· ἕνα ἄσθενῆ.

Πρωτογένης. Τὸν Ἰάλυσσον· σάτυ-
ρον θνήσκοντα ἐξ ἐρωτος· τὸν Κύδιπ-
πον· τὸν Τληπόλεμον· σκεπτόμενον
Φίλισκον· Ἀθλητὴν· τὸν βασιλέα Ἀν-
τίγονον· τὴν μητέρα τοῦ Ἀριστοτέ-
λους· τὸν Ἀλέξανδρον· τὸν Πᾶνα· Τρι-
χογραφίαν τῆς Δέσχης τῶν Δελφῶν.

Ἀσκληπιδόωρος. Τοὺς δώδεκα με-
γάλους θεοὺς.

Νικόμαχος. Τὴν ἀρπαγὴν τῆς Περ-
σεφόνης· Νίκην ὑψουμένην ἐπὶ ἄρμα-
τος εἰς τοὺς ἀέρας· τὸν Ὀδυσσεά καὶ
τὸν Ἀπόλλωνα· τὴν Ἀρτεμιν· τὴν
Κυβέλην καθήμενην ἐπὶ λέοντος· Μα-
νάδας καὶ Σατύρους· τὴν Σκύλλαν.

Φιλόξετος ὁ Ἐρετριεύς. Τὴν μά-
χην τοῦ Ἀλεξάνδρου κατὰ τοῦ Δα-
ρείου· τρεῖς Σιλαίνους.

ΕΓΚΑΥΣΤΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ.

Πανσαρίας ὁ Σικυώνιος. Τὸν Ἡμε-
ρήσιον, ἢ τὸ Παιδίον· τὴν Γλυκέραν
καθημένην καὶ ἐστεμμένην δι' ἀνθέων·
τὴν Ἐκατόμβην.

Εὐφράτωρ. Ἴππομαχίαν· τοὺς δώ-
δεκα θεοὺς· τὸν Θησέα· τὸν Ὀδυσσεά
προποιοῦμενον τὸν παράφρονά· πολε-
μιστὴν ἐπαναφέροντα τὸ ξίφος του εἰς
τὸν καλὸν.

Κυδίας. Τοὺς Ἀργαῶντας.

Ἀντιδότας. Ἀθλητὴν ἀσπιδόφορον.
Παλαιστὴν· Αὐλητὴν.

Νικίας ὁ Ἀθηναῖος. Δάσος· τὴν
Νεμέαν προσωποποιημένην· τὸν Βάκ-
χον· τὴν Γαλινθὸν· τὴν Ἀρτεμιν· τὸν
τάφον τοῦ Μεγαβύζου· τὴν νεκρομαν-
τείαν τοῦ Ὀμήρου· τὴν Καλυψὶν· τὴν
Ἰὼ καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν· τὸν Ἀλέ-
ξανδρον· τὴν Καλυψὶν καθήμενην.

Ἀθηρίων. Τὸν ἱστορικὸν Φύλαρχον·
τὸ συγγενικόν· οἰκογενειακὴν ὁμήγυ-
ριν· τὸν Ἀχιλλέα μετρηφισμένον εἰς
νεανίδα· ἱπποκόμον μετὰ τοῦ ἵππου.

Λιμόναχος ὁ Βυζαντινός. Τὸν Αἴαν-
τὴν Μήδειαν· τὸν Ὀρέστην· τὴν Ἰρι-
γένειαν ἐν Ταυρίδι· εὐγενῆ οἰκογενεῖαν·
μῖαν Γοργόναν.

Ἀριστόλαος. Τὸν Ἐπαμινόνδαν,
τὸν Περικλέα· τὴν Μήδειαν· τὴν Ἀ-
ρετὴν· τὸν Θησέα· τὸν ἀθηναϊκὸν λαόν
προσωποποιημένον· τὴν Ἐκατόμβην.

Σωκράτης. Τὰς θυγατέρας τοῦ Ἀ-
σκληπιοῦ, Ὑγείαν, Αἰγλήν, Πανάκειαν,
Λασώ· τὸν Οἶνον ἢ τὸν ῥάθυμόν σχεῖνο-
πλόκον.

Ἀντίφιλος. Παιδίον φουσὴν τὸ πῦρ·
νηθούσας· τὸ κυνήγιον τοῦ βασιλέως
Πτολεμαίου· τὸν ἐνεδρεύοντα Σάτυρον.

Ἀριστοφῶν. Τὸν Ἀγγαῖον τραυμα-
τισθέντα ὑπὸ τοῦ Καλυδονίου κάπρου·
ἀλληγορικὴν εἰκόνα τοῦ Πριάμου καὶ
τοῦ Ὀδυσσεως.

Ἀρτέμιων. Τὴν Δανάην καὶ τοὺς
πειρατάς· τὴν Βασιλίσσαν Στρατονίκην·
τὸν Ἡρακλῆ καὶ τὴν Διηάνειραν· τὸν
Ἡρακλῆ ἐπὶ τῆς Οἴτης· τὸν Λαομέ-
δοντα.

Μεταξὺ τῶν Ἑλληνίδων αἵτινες ἐ-
πεδόθησαν εἰς τὴν ζωγραφικὴν ἀνα-
φέρονται ἡ Ἀθηναία Τιμαρέτη τοῦ
Μύκωνος, ἥτις ἔγραψε τὴν εἰκόνα τῆς
Ἑρμιόας Ἀρτέμιδος, ἡ Εἰρήνη τοῦ
ζωγράφου Κρατίνου ἥτις ἔγραψεν εἰ-
κόνα γυναικείαν σωζομένην εἰς τὴν
Ἐλευσίνα, ἡ Ἀρισταρέτη, θυγάτηρ
καὶ μαθήτρια τοῦ Νεάρχου, ἥτις ἔγρα-
ψε τὸν Ἀσκληπιόν, ἡ Λάρα τοῦ
Κυνικοῦ, περιώνυμος διὰ τὴν ταχύ-
τητα τῆς εἰς τὸ ζωγραφεῖν ἔξωγρά-
φει δὲ αὕτη ἐπὶ πύξῳ διὰ χρωστήρος,
καὶ ἐπετύγχανε θαυμασίως εἰς τὰς
γυναικείας προσωπογραφίας. Ἐξωγρά-
φῃς δὲ καὶ τὴν εἰκόνα τῆς διὰ κα-
τόπτρου.

ΤΟ ΣΤΕΜΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ἐκτενῆ καὶ περίεργον τοῦ Ἀγγλικοῦ
Στέμματος περιγραφὴν ἐξέδωκεν ὁ ἐν
Λονδίνῳ αὐλικὸς ὀρυκτολόγος καθη-
γητὴς Τένναντ. Τῷ 1838 ἀποκατέ-
στησαν τὸ Στέμμα τοῦτο οἱ δύο χρυ-
σοῦχοι Ροῦνδελ καὶ Βρίτζ. τὸ μὲν ἐκ
παλαιότερων Στεμμάτων, τὸ δὲ καὶ
ἐξ ὧν πάντῃ νέας. Τὸ σπάκιον κει-
μήλιον ἔλκει βάρος 1239 γραμμῶν.
Ἐπὶ μὲν τῆς μεταξωτῆς αὐτοῦ βάσεως
ὑπάρχει στέφανος ἐξ 129 μαργαριτῶν·
μετὰ τοῦτον ἑκάστα χρυσοῦ ἀπέσθαι,
εἰς τὰ δὲ ἑτέρας ἐξ 112 μαργαριτῶν
συγκείμενος στέφανος, ἔχων ἀνωθεν
πολυτιμηστάτην σάφειρον, ἀγορασθεῖ-
σαν ἄλλοτε διὰ τὸ στέμμα Γεωργίου
τοῦ Α'. Κατόπιν τοῦ ἐκ μαργαριτῶν
στεφάνου τούτου φαίνεται τρίτος στέ-
φανος ἐξ ἑπτὰ σάφειρων καὶ ὀκτώ
σκαράδων· αἱ μὲν σάφειροι περι-
στοιχίζονται ὑπὸ 14 ἀδαμάντων, αἱ
δὲ σκαράδες ὑπὸ ἀδαμάντων 123.
Μεταξὺ τῶν σάφειρων καὶ τῶν σκα-
ράδων ὑπάρχουσιν ἐκκαίδεκα τρίφυλ-

λα, σχηματίζοντα ἐξ 160 ἀδαμάντων. Τὸ ἀνώτερον τοῦ στέμματος μέρος κοσμοῦσιν ὀκτώ σάπφειροι ἐκάστης τούτων ὑπέρκειται ἀδάμας, ἐν δὲ τοῖς μεταξὺ διαλείμματα παντοειδῆ τόξα ἐξ 148 ἀδαμάντων. Ἐπὶ τοῦ προσθίου μέρους τοῦ Στέμματος, καὶ ἰδίως ἐν τῷ μέσῳ ἐνὸς τῶν μελιταίων σταυρῶν, ὑπάρχει ὁ πυλινθρύλκτος λυχνίτης, ὃν τῷ 1257, μετὰ τὴν ἐν Ναγέρα μάχην, ἐδωρήσατο τῷ μέλανι πρίγκιπι ὁ τῆς Καστηλίας βασιλεὺς Δὸν Πέτρος, καὶ ὃν ἔφερον ἐπὶ τῆς κόρυθός του Ἑρρίκος ὁ Ε' τῷ 1415 κατὰ τὴν μάχην ἐν Ἀζιγκούρ. Κύκλῳ τοῦ λυχνίτου σχηματίζουσι σταυρὸν μελιταίων 75 μεγάλοι, πολυέδροι ἀδάμαντες. Οἱ τρεῖς ἄλλοι ἐκατέρωθεν καὶ ὀπισθεν μελιταῖοι σταυροὶ σχηματίζονται ἐξ ἀδαμάντων μικροτέρων, ὁ μὲν ἐξ 132, ὁ δὲ ἐξ 124, ὁ δὲ ἐξ 130, καὶ ἔχουσιν ἐν τῷ μέσῳ πολυτίμους σμαράγδους. Μεταξὺ τῶν σταυρῶν φαίνονται τὰ τέσσαρα τῆς Γαλλίας κρίνα, ὃν ἕκαστον ἔχει μὲν ἐν τῷ μέσῳ λυχνίτην, σύγκειται δὲ ἐξ 83—87 ἀδαμάντων. Ἐκ τῶν μελιταίων σταυρῶν ἐξορμῶνται τέσσαρα τόξα ἐκ δρυοβαλάνων καὶ φύλλων βαλάνου· τὰ μὲν φύλλα ἀπαρτίζονται ἐξ 728 ἀδαμάντων, αἱ δὲ βάλανοι ἐκ 32 μαργαριτῶν καὶ 53 ἀδαμάντων. Ἐκ τῶν τόξων κρέμονται τέσσαρες μεγάλοι μαργαρίται ἀπειριδεῖς, κυκλούμενοι ἕκαστος ὑπὸ 12 ἀδαμάντων. Ὑπεράνω τοῦ κυρίου τόξου ὑψοῦται τὸ βασιλικὸν μῆλον, οὗ τινος τὸ μὲν κάτω ἡμισφαίριον ἔχει 304, τὸ δὲ ἄνω 244 μεγάλους ἀδάμαντας πολυέδρους. Ἡ ζώνη καὶ τὸ τόξον αὐτοῦ σύγκεινται ἐκ 33 ἀδαμάντων. Ὁ ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ μῆλου σταυρὸς ἔχει μεγίστην σάπφειρον ἐν τῷ μέσῳ, κύκλῳ δὲ τέσσαρες μεγάλους καὶ 108 μικροτέρους ἀδάμαντας. Ἐν συνόλῳ ὑπάρχουσιν ἐπὶ τοῦ βρετανικοῦ στέμματος, εἰς μέγιστος λυχνίτης, μία μεγίστη σάπφειρος, ἕτεροι 16 σάπφειροι, 14 σμαράγδοι, 4 λυχνίται, 1383 μεγάλοι στίλβοντες ἀδάμαντες πολυέδροι, 1273 ἀδάμαντες δευτερεύοντες, 147 ἀδάμαντες μικρότεροι, 4 μεγάλοι μαργαρίται ἀπειριδεῖς καὶ ἄλλοι 273 μαργαρίται μικρότεροι.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἰδιοτροπίαί τῆς θαλάσσης. — Τὸ 1672, τῶν Ἀγγλῶν πολεμούντων πρὸς τοὺς Ὀλλανδοὺς, στόλος ἀγγλικὸς ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τοῦ Σχέδε-λιγγ, μικροῦ χωρίου πλησίον τῆς Ἀγης, κειμένου ἐπὶ τῆς παραλίας. Ἡ θάλασσα ἦτο χαμηλή· ἀλλ' ὁ ναύαρχος ἐνόησεν, ὅτι ἅμα τῇ πρώτῃ πα-

λιρροίᾳ ἠδύνατο ν' ἀποβιβάσθῃ μετὰ στρατοῦ καὶ ἦτο βέβαιος, ὅτι ἤθελε καταλάβει τὸ χωρίον ἀμαχητεί. Δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη ἐλπίς σωτηρίας εἰμὴ ἐκ τῆς ἀμέσου ἐμφανίσεως τοῦ ὀλλανδοῦ ναυάρχου Ρούιτερ· ἀλλ' ἡ ὥρα παρήρχετο, ὁ Ρούιτερ δὲν ἐφάνετο. ὁ ἀγγλικὸς στόλος ἐπροχώρει μετὰ τῆς παλιρροίας, ὅτε πρὸς θαυμασμὸν πάντων, ἡ θάλασσα αἶρνης σταματᾷ καὶ βιαία ἀμπαυτὶς ἐπαναφέρει τὸν ἀγγλικὸν στόλον εἰς τὸ ἀνοιχτὸν πέλαγος. Πρὶν ἢ κατορθώσῃσι νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ἀκτὴν, ὁ Ρούιτερ ἐνεφανίσθη καὶ ὁ τόπος ἐσώθη.

Συμβεβηκὸς ὅλως ἐναντίον κινύσας τὸν Νέλσωνα τὸ 1804, ὅτε ἑκτακτος παλιρροία τὸν ἔφερε σχεδὸν ὑπὸ τὰς κανονιστοῖχας τὰς μελλούσας νὰ προστατεύσῃ τὴν Κοπενάγην· οὐδεὶς, καθ' ὅσον ἐνθυμῶνται ἐν Δανιμαρκίᾳ, εἶδε ποτε τὰ ὕδατα ὑψωθέντα εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὅσον τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἤρξατο ἡ ἐπίθεσις.

Ἰπεροψία — Ἑρρίκος ὁ Β', υἱὸς τοῦ κόμητος Ἀνζού, Γεωργίου Πλανταγενέτη, καὶ εἰς τῶν δεικνυτέρων βασιλέων τῆς Ἀγγλίας, ἔστειλεν ἐν Οὐεσμίνστερ τὸν πρωτότοκον υἱὸν του. Ἐκ φιλοστοργίας ἠθέλησε νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ τὴν ἡμέραν τῆς στέψεως· «Θά συνομολογήσῃς, εἶπε πρὸς τὸν νεαρὸν πρίγκιπα μετὰ τὴν τελετὴν, ὅτι οὐδέποτε βασιλεὺς ὑπηρετήθη βασιλικώτερον ἀπὸ σέ.» — Ὁ πρίγκιψ στρεφόμενος πρὸς τοὺς αὐλικούς του, εἶπεν· «Ὁ υἱὸς ἐνὸς κόμητος δύναται κάλλιστα νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν υἱὸν ἐνὸς βασιλέως».

Ἀπόφθεγμα Δάντων. — «Ὅταν οἱ Σκαλιᾶροι τῆς Βερόνης ἤρχισαν νὰ βαρύνωνται τὸν διάσημον προστατευόμενον των Δάντην, τὸν ὅποιον εἶχον καλέσει εἰς τὴν μικρὰν αὐλὴν των, εἰς τῶν πριγκήπων αὐτῶν τὸν ἑρώτησεν ἐνώπιον πολλῶν, διατὶ ἀστείως γελωτοποιεῖς ἐπρωτεύμετο ὑπὸ τῶν μεγάλων ἀπὸ ἀνθρώπου ὡς αὐτόν· ὁ Δάντης ὑπέλαβεν· «Ἡ συμπάθεια καὶ ἡ ὁμοιότης προκαλοῦσι τὴν εὐρίαν καὶ τὴν προτίμησιν.» Ἐννοεῖται ὅτι μετ' οὐ πολὺ ὁ ποιητὴς ἀπεπέμφθη ἐκ τῆς αὐλῆς τῶν Σκαλιάρη.

Τὸ ὥρολόγιον τοῦ Ναπολέοντος. — Ὁ αὐτοκράτωρ εἶχεν ἐν Ἀγίᾳ Ἐλένη τὸ ὥρολόγιον, τὸ ὅποιον ἔφερον ἐφ' ἑαυτοῦ εἰς τὰς ἐκστρατείας τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Αἰγύπτου· τὸ ὥρολόγιον ἔφερον ἀμφοτέρωθεν χρυσοῦν ἐπικάλυμμα μετὰ τοῦ στοιχείου Β. — Παρεπονεῖτο, ὅτι δὲν ἐδούλευεν ἢ δὲν ἐπήγαινε καλὰ μα-

ταίως προσεπάθησαν νὰ τὸ διαρθρώσῃ. Ἡμέραν τινὰ, παρατηρήσας ἐν, τῷ ὅποιον ἀρτίως εἶχε σταλῆ εἰς τὸν στρατηγὸν Βερτράνδον, τοῦ εἶπεν· «Τὸ κρατῶ καὶ σὰς δίδω τὸ ἰδικόν μου· ἀλλ' αὐτὸ ἐσήμερον δύο ὥρας ἐπὶ τοῦ δροπεδίου τοῦ Ρίβολι, ὅταν διέτασσον τὰς στρατιωτικὰς ἐργασίας τῆς ἡμέρας.»

Ἡμεῖς τινὰ ὁ Ναπολέων καὶ ὁ Ἀλέξανδρος, κατὰ τὴν συνέντευξιν τοῦ Ἑρμούθ, μετὰ περίπατον εἰς τὸ δάσος ἐπανήρχοντο εἰς τὸ ἀνάκτορον· ὁ Ναπολέων, ἔχων οἰκείως τὸν βραχίονα ὑπὸ τὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου, σταματᾷ ἐνώπιον γρεναδιέρου τῆς φρουρᾶς του, φρουροῦντος κατὰ τῆς μεγάλης κλίμακος καὶ παρουσιάζοντος ὅπλα. Ὁ Ναπολέων παρατηρεῖ πρὸς στιγμὴν τὸν στρατιώτην σείων μεθ' ὑπερφανεῖας τὴν κεφαλὴν καὶ δεικνύει εἰς τὸν τσάβρον τὸ πρόσωπόν του κεκοσμημένον διὰ βαθείας πληγῆς θηροκούσης ἀπὸ τοῦ μετώπου μέχρι τοῦ μέσου τῆς παρειᾶς·

«Τί φρονεῖτε, ἀδελφε μου, τῷ λέγει τότε, περὶ στρατιωτῶν ἐπιζώντων εἰς τοιαύτας πληγὰς;

— Καὶ ὑμεῖς, ἀδελφε μου ἀποκρίνεται ὁ Ἀλέξανδρος, τίνα ἰδέαν ἔχετε περὶ ἐκτίνων, οἱ ὅποιοι καταφέρουσιν αὐτάς;

— Ἀπέθανον, αὐτοὶ!... ἐπανόρθωσαν ὁ σκοπὸς χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ἀκίνησιν του.

Ἐν τούτοις ὁ Ἀλέξανδρος, τὸν ὅποιον ἡ ἀπόκρισις τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ἐθορύβησεν ἐπὶ μικρὴν, λέγει πρὸς τὸν Ναπολέοντα·

«Ἀδελφε μου, καὶ ἐδῶ ὡς καὶ ἀλλοχού. σὰς μένει ἡ νίκη.

— Διότι, ἀδελφε μου, καὶ ἐδῶ ὡς καὶ ἀλλοχού οἱ γρεναδιῆρες μου ἐπρομάχησαν, ὑπολαμβάνει ὁ Ναπολέων.

Καὶ ποιεῖται ἀπομακρυνόμενος νεύμα εὐχαριστήσεως πρὸς τὸν γραιὸν στρατιώτην, ὅστις δὲν ἐστρεψεν αὐτὸ τὸ βλέμμα.

Μὲ τοιοῦτους στρατιώτας βεβαίως περιέρχεται τις τὸν κόσμον νικηφόρος.

Κριλλιών, ὁ διάσημος στρατηγὸς Ἑρρίκου τοῦ Δ', ἐδιδάσκετο χορόν· Κύψατε, ὑποχωρήσατε» λέγει πρὸς αὐτόν ὁ διδάσκαλος. — Δὲν θὰ κάμω τίποτε ἀπὸ αὐτὰ, ἀπεκρίνατο ὁ Κριλλιών οὔτε ἔκυψεν, οὔτε ὑπεχώρησέ ποτε.»

Ὁ Κρόμβιελ εἰς τὰς σπουδαίας ὑποθέσεις ἐσυνείθηζε νὰ ὑπαγορεύῃ εἰς τὸν γραμματέα του τρεῖς καὶ τέσσαρας ἐπιστολάς ὑπὸ ἀντίθετον πνεῦμα καὶ ἐκρυπτεν ἀπ' αὐτοῦ ποῖαν ἀπέστειλε διὰ τοῦ ταχυδρόμου.